

sygn. akt IV Cz 154/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r .

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Dorota Curzydło (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Deniziuk

SO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Słupsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. D.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 30 stycznia 2014 r. sygn. akt I C 2024/13

p o s t a n a w i a :

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt IV Cz 154/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Łęborku odrzucił pozew D. D. przeciwko Powiatowi (...) o zapłatę należności wynikającej z umowy, na podstawie której powód był zobowiązany do usuwania oraz parkowania pojazdów w trybie art. 130 a ust. 1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym za odpowiednim wynagrodzeniem z zwrotem kosztów. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie wskazał, że stosunek prawny łączący strony, którego przedmiotem jest parkowanie i dozorowanie usuniętego z drogi pojazdu ma charakter administracyjnoprawny i powstał wskutek władczych działań organów administracji.

Zażalenie na postanowienie złożył powód, który zaskarżył postanowienie w całości zarzucając naruszenie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zawarcie umowy pomiędzy dwoma równorzędnymi podmiotami o wykonanie usług (które poprzedzone było negocjacjami a nie władczym wyznaczeniem przez organ administracji publicznej) nie tworzy stosunku cywilnoprawnego.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Podtrzymał dotychczasowe stanowisko, że powództwo w sprawie o zapłatę wynagrodzenia i poniesionych przez powoda kosztów usuwania i parkowania pojazdów jest niedopuszczalne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena że nie zachodzi przesłanka procesowa dopuszczalności drogi sądowej jest błędna.

Zgodnie z art. 1 k.p.c. sprawami cywilnymi w rozumieniu art. 1 k.p.c. są sprawy ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy i ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których na podstawie ustaw szczególnych stosuje się przepisy tego kodeksu. Powstanie stosunku cywilnoprawnego zależy od istnienia stanu faktycznego, z którym norma prawa cywilnego łączy taki stosunek.

W świetle powyższego uzasadnione jest przyjęcie, że droga sądowa jest dopuszczalna zawsze, gdy powód opiera swoje roszczenie na zdarzeniach prawnych, z których wynikać mogą skutki cywilnoprawne (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1998 r., I CKN 1000/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 6).

Podkreślić należy, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 22 sierpnia 2007 r. III CZP 76/07 (Lex 345575) „o dopuszczalności (niedopuszczalności) drogi sądowej nie decyduje obiektywne istnienie (nieistnienie) roszczenia, podlegającego ochronie na drodze sądowej, lecz przesądzają twierdzenia powoda o istnieniu stosunku prawnego z zakresu objętego pojęciem sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 i 2 § 1 i 3 k.p.c. We wstępnej fazie zaznajamiania się z twierdzeniami powoda podanymi w pozwie sąd nie bada prawa podmiotowego, o którego istnieniu twierdzi powód, a tym bardziej nie rozważa, czy zgłoszone przez powoda roszczenie jest usprawiedliwione prawem materialnym. Przedmiotem procesu jest bowiem roszczenie procesowe, mające byt odrębny od prawa materialnego. Kwestia dopuszczalności drogi sądowej powinna być zatem oceniana w granicach wyznaczonych przez roszczenie procesowe (hipotetyczne roszczenie materialne, o którego istnieniu twierdzi powód”

W niniejszej sprawie powód w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, że w jego ocenie strony zawarły umowę, w której pozycja stron jest równorzędna i umowa taka może stanowić źródło stosunków cywilnoprawnych. W tej sytuacji przyjęć należało, że sprawa niniejsza jest sprawą cywilnoprawną i w konsekwencji, że nie zachodzi określa w art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. niedopuszczalność drogi sądowej.

Na marginesie wskazać należy, że dopiero w toku merytorycznego rozpoznania sprawy, po przeprowadzeniu stosownego postępowania dowodowego, Sąd może dokonać oceny ważności, zgodności z prawem umowy, która reguluje kwestie związane z władczym działaniem organów administracyjnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.